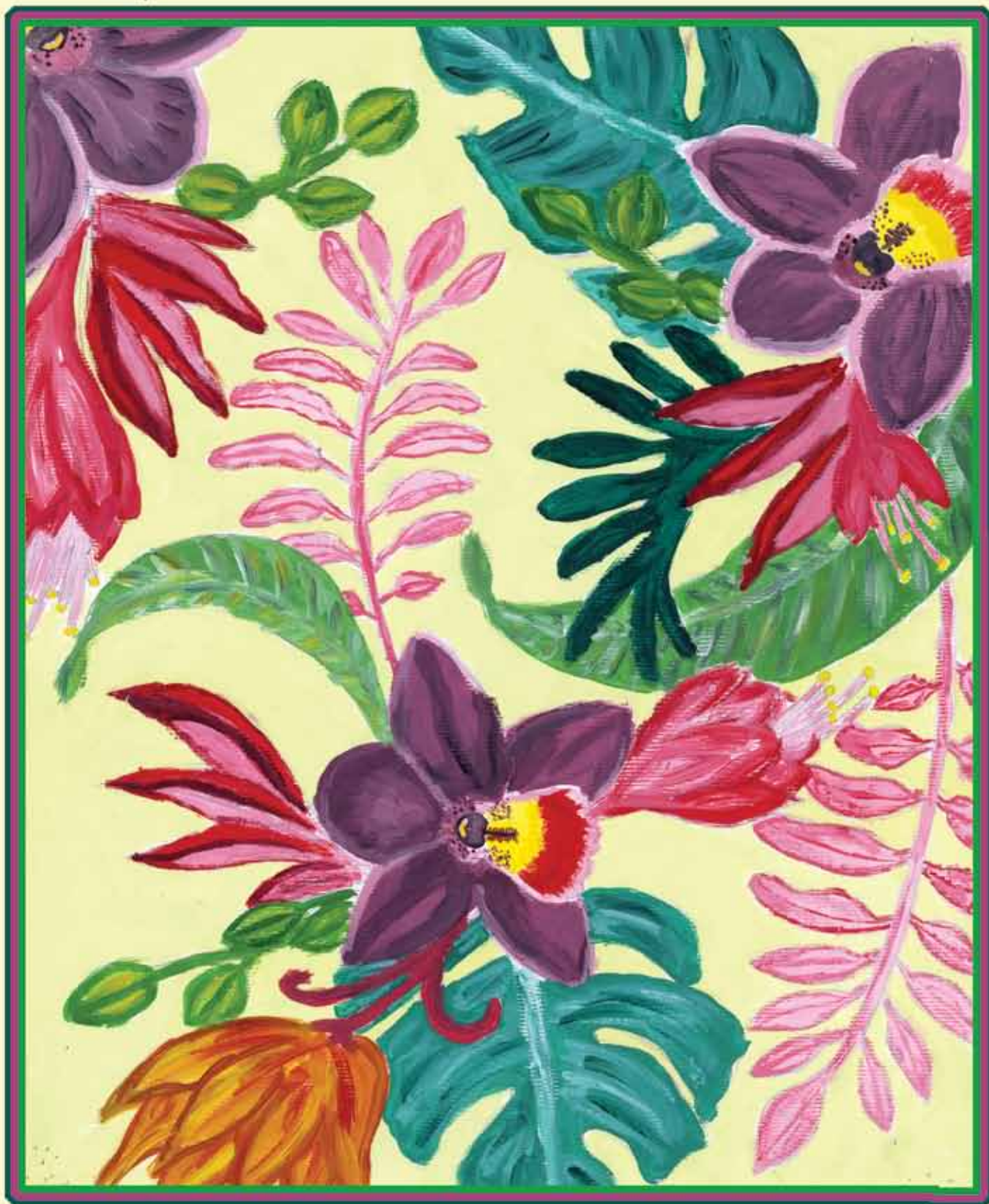

ОМОРИКА

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „ЈОСИФ ПАНЧИЋ“
АПРИЛ 2024.

Наталија Стојиљковић III/2

Урош Тодоровић IV/1

Матеја Вученовић IV/1

Лаура Кешчец III/5

Петар Грбац III/2

Хелена Марковић I/1

Оливера Стојиловић VII/5

Коста Бојовић VII/1

Лука Максимовић V/2

Лазар Мирић VIII/3

Коста Бојовић VII/1

Јелена Петковић VII/6

Кад нам април стигне, обележавамо и славимо...

Сташа Рисимовић IV/6

Лена Давидовић IV/3

Хана Тукара III/5

1. април... Дан за екологију душе / Дан шале – April Fool's Day
2. април... Међународни дан књиге за децу – International Children's Book Day
7. април... Светски дан здравља – World Health Day
8. април... Светски дан Рома – International Romani Day
17. април...Рођен је Јосиф Панчић, српски лекар, ботаничар, универзитетски професор и академик, први председник Српске краљевске академије, **прослављамо Дан школе**
22. април... Дан планете Земље / Дан мајке Земље – Earth Day
23. април... Светски дан књиге и ауторских права – World Book and Copyright Day / International Day of the Book
24. април... Светски дан заштите животиња од експеримената над њима – World Day for Laboratory Animals
25. април... Дан борбе против маларије – World Malaria Day
26. април... Дан Чернобилске катастрофе
26. април... Светски дан интелектуалне својине – World Intellectual Property Day
27. април... Светски дан дизајна – World Design Day
28. април... Светски дан заштите на раду – World Day for Safety and Health at Work
28. април... Светски дан паса водича – International Guide Dog Day
29. април... Светски дан игре – International Dance Day
30. април... Дан Завода за заштиту природе Србије

Огњен Ковачевић V/1

Миљана Лазаревић IV/1

Дуња Радовановић V/1

ИНТЕРВЈУ СА НАШОМ ТАТЈАНОМ ШОФРАНАЦ

Ученици VII/4 и 5, Јелена Ђевић, Ана Тодоровић, Ирина Козлина, Анђела Николић, Реља Видовић, Давид Прело, Лука Николић, Лазар Мишић и Ноа Симић поставили су питања библиотекарки Тањи у жељи да од ње сазнају све оно што их интересује и оно што им је занимљиво. Уживајте читајући ову дивну причу о нашој драгој наставници и библиотекарки, колегиници.

1. Шта је, или ко је утицао на Вас да изаберете посао наставника?

У мом детињству школа је било важно место где сам могла да задовољим своју потребу за радозналешћу и знањем. Учитељи и наставници били су узор деци. Драга Оташевић, моја учитељица, била је особа која је пленила својим изгледом и односом према деци. У средњој школи то је била професорка логике и филозофије Мирјана Шпадијер, а на факултету највећи утисак на мене оставио је професор социологије културе Ратко Божовић. Наравно, ту је и мој отац који је једно време у средњој- стручној школи предавао практичну наставу.

2. Како сте се прилагодили преласку с посла наставнице на посао библиотекарке; које вештине из наставничког искуства сматрате најкориснијим у Вашем тренутном послу?

Долазак у библиотеку обележио је један од најтежих периода у мом животу. Било је то из здравствених разлога, и тај прелазак је био најбоље решење. Прилагођавање је текло постепено. Мало ми је недостајала учионица, а мало више сам била задовољна јер је библиотека место где човек лакше организује свој посао. Међутим, како је време пролазило, све више и више ми недостаје рад са децом. Како бих испунила и тај део своје личности, полако сам од библиотеке направила место за учење и дружење.

3. Шта Вам највише недостаје из претходног посла, када сте били наставник?

Знам да се последњих година много променило у односу ученик-наставник, али мени то недостаје. Односно, недостаје ми то да будем сведок једног сазревања, промене коју, између осталог, доноси знање и спознаја како функционише овај свет у који смо „бачени“ као у океан и од нас траже да пливамо и испливамо на обалу. Такође, недостаје ми и један вид „блискости“ са децом који добијамо бавећи се просветарским радом.

4. Да ли сте се пронашли у свом новом послу, пружа ли Вам задовољство које сте имали у учионици?

Не знам шта да одговорим, а да одговор буде тачан. Нажалост, нисам у потпуности научила посао библиотекарка. Не правдам се, али мислим да је то и зато што сам дуго мислила како ћу се вратити настави, и да је ово само привремено. С друге стране, овај посао ми је пружио једно потпуно ново виђење и ученика и колега. А свако ново искуство је добробит за онога ко зна да га тумачи.

5. Које су мане, а које предности ових послова?

Сваки посао има својих мана и својих предности, али ја се трудим да видим само предности. Посао библиотекарка ми је омогућио да се бавим и неким другим областима који се тичу образовања, да се „опуштеније“ дружим са ученицима у просторијама библиотеке, да чешће учествујем у креативним пројектима и сл.

6. Када бисте имали прилику, шта бисте променили у учионици, а шта у раду у библиотеци?

Мало је незгодно да ја сада, када више нисам у учионици, говорим о томе шта бих променила. Могу да кажем само да ми је жао што се поверење на релацији дете-родитељ-наставник негде изгубило. Сви смо се негде међусобно отуђили, али нигде то није тако очигледно као у школи.

7. Шта мислите о разликама између деце сада и када сте Ви радили као наставница?

Нема разлике: деца су деца... и увек ће бити деца. Променио се однос према васпитању. Неко нам је погрешно пренео дефиницију права. У последње време све више се говори о дечијим правима, и то је важно. Међутим, та прича често има погрешну завршницу јер се не говори и о обавезама. А сви треба да знамо да ниједно право, па ни дечије, не може да постоји без обавеза. Такође, дете, а и одрасли, треба да схвате да свако право престаје оног тренутка кад се његовим остварењем крши правог другог.

8. Како и да ли Ваше искуство наставнице утиче на начин на који подржавате читање?

Мислим да утиче, али о томе треба да говоре ђаци. Трудим се да ученици схвате да свака књига није за сваки узраст. Као што постоје правила и право првенства у другим друштвеним областима тако је и са читањем. О томе је говорио још Доситеј у својим *Прикљученијама*: „Млад човек чита једну књигу, коју, за

разумети или би ваљало да има више искуства, или да је читао друге књиге пре, да може ту која му је у руци разумети; с вишим вниманијем него се злато мери, на теразијама ума и расуђенија измерити; истину од притворности и лажљиво басновити[x] измишљења распознати, имајући всегда на памети да није све што се жути злато, нити све што се сија и блиста — драги камен“.

9. Који жанр књига деца највише читају?

У нижим разредима то су писци Јован Јовановић Змај, Драган Лукић, Душко Радовић и Десанка Максимовић, као и књиге Елизабет Дами Џеронимо Стилтон. Нажалост, у старијим разредима се мање чита, углавном је то лектира или нешто из научне, односно епске фантастике.

10. Како се Ваше искуство као наставнице одражава на начин на који организујете и реализујете радионице у библиотеци?

Ту сам свој на своме. То је најлепши део овог посла. Нема оцењивања, а учимо и дружимо се.

11. Да ли се сећате прве прочитане књиге која Вас је подстакла да више читате и размишљате о животу?

Наравно, било их је неколико.... у сваком периоду мог сазревања. Прва књига која је на мене утицала јесте роман хрватског писца Мате Ловрака *Влак у снујегу*. Иначе, реч је о писцу који је дуго радио као учитељ. Оно што је посебно у вези са овом књигом јесте што сам после читања гледала и филм снимљен по књизи. То је за мене било нешто ново – имала сам могућности да упоредим те две врсте уметности. Оно што је нудио филм било је предивно, али књига је нудила много више. Тада сам схватила предности читања: свако читање је посебан и јединствен доживљај, и колико год пута нешто изнова читали, сваки пут је доживљај другачији... Друге две књиге у вези су са средњом школом. Реч је о роману једног од највећих руских и светских писаца Ф.М. Достојевског *Идиот* и роман нашег Боре Станковића *Нечиста крв*. И једна и друга књига су ми помогле да научим много о себи и другима, тако да су то књиге којима се и данас радо враћам.

12. Када бисте поново могли да бирате занимање, чиме бисте се бавили, да ли бисте уопште радили у школи?

Када бих поново бирала, вероватно бих исто изабрала. мада мислим да ја нисам бирала, већ је мене професорски позив изабрао. А кад не бих могла да се бавим овим послом, била бих или фризерка или певачица. Знам да се наставница Тања Маћејка не би сложила са овим – певачица, али у машти, а на томе се базира књижевност, све је могуће.

13. Шта бисте, као наставник, а шта као библиотекар, поручили деци која су сада у школским клупама?

Поручила бих нешто што делује сувише препознатљиво и „отрцано: „Књига ЈЕСТЕ и МОЖЕ бити најбољи човеков пријатељ“. Све што им се дешававало, све што им се дешава и све што ће им се десити неко је већ давно описао у тим књигама. Читајући књиге, човек упознаје себе, препознаје ситуације и тако на најлакши и најбезболнији начин стиче искуство важно за живот. Поред тога, уопштено, уметност нам нуди и задовољство и срећу... А ја им желим да имају живот испуњен срећом и задовољством.

14. Коју поруку бисте послали младим људима који имају жељу да раде као наставници?

Један паметан човек давно је рекао: *Учење је као веслање, чим се престане, одмах се креће назад* (Лао Це). Просветни радник је привилегован у односу на сва друга занимања јер читав живот учи – некад самостално, али неретко и од својих ђака.

О речима наше драге Тање, да је просветни радник привилегован у односу на сва друга занимања јер читав живот учи, сведочи и овај одломак из њеног, још необјављеног уџбеника *Медијска култура*. У овом одломку дат је кратак преглед историје медија, и то историје класичних медија.

Значај медијске културе у савременом друштву је изузетно велики јер она утиче на обликовање живота савременог човека, на формирање политичких ставова и друштвеног понашања појединаца. Производи медијске културе, слике, звуци и представе, све више организују слободно време савременог човека, обликују његово мишљење и идентитет. У већем делу света садржаји медијске културе данас чине општу културу и сматрају се основом за нове облике глобалне културе.

Медијска култура у савременом друштву, Љајић Самир

Од постанка па до данас људи су се споразумевали на различите начине. Непосредно – говор, покрет лица и тела. Посредно – ватра, дим, звук, цртеж, новине, телефон, рачунар, радио, телевизија, видео и др. Споразумевање подразумева пренос и размену информација. А без размене информација, нема ни писмености. Средства којима се усмено или писмено преносе информације (поруке, вести) на посредан начин називамо медијима или средствима комуникације. Реч медијум потиче од латинске речи *medium* што значи – средина, средство, посредник. Њоме се означава средина неког простора у коме се нешто налази, односно средиште из кога неко потиче.

Према времену настанка, медије можемо поделити на класичне или традиционалне и на модерне или савремене. У прву групу – класични медији – спадају **књиге, часописи, новине** (плакати, брошуре). У другу групу – модерни медији – убрајамо **филм, радио, телевизију, рачунар, мобилни телефон..**

Књига – најбројнија и најстарије средство комуникације. Њени почеци везани су за стварање писма, а процват се везује за појаву штампарства. Наиме, прва штампана књига потиче из Кине и штампана је 868. године, и зове се *Дијамантска Сутра*. Штампана је ручно, дрвеним блоковима. Прва штампана књига на овим просторима јесте *Октоих Осмогласник*. Штампана је у Ободској штампарији Ивана Црнојевића, 1494. године. (Цетиње, Црна Гора). Постоји свега неколико књига штампаних до краја 15. века, и оне се називају једним именом **инкунабуле**.

Новине – врста су штампаног материјала у ком се појављују различите вести са циљем да се те вести што пре пренесу и допру до већег броја читалаца. Прве новине појавиле су се у Немачкој, и то у 15. веку. Процват су доживеле у 18. и 19. веку. Аутори новинских прилога су писци-новинари, који се у свом писању користе различитим облицима (формама) новинарског изражавања. То су: **вести** – сажете информације и обавештења, **чланци** – опширнији информације у вези са неком темом, **коментари** – тумачење и изношење личног става у вези са неком темом, **интервјуи** – разговори са познатим или важним особама, **репортаже** – занимљиви описи неког догађаја или доживљаја и сл.

Часописи – врста су штампаног материјала већег опсега. У њима се детаљније и занимљивије обрађују поједине теме са богатим сликовним материјалом. Могу бити забавног карактера,

али и уметничког и научног. Часописи за децу чине неку мешавину забавног и едукативног материјала. Најпознатији и најпопуларнији часопис за децу код нас јесте *Политикин Забавник*.

Жуто новинарство – је облик новинарства кога карактерише то што се публици уместо детаљних и објективних дају „атрактивне“ информације, односно публика се привлачи сензационалистичким насловима, графичком опремом или садржајем који подилази најнижем укусу или предрасудама публике. Жуто новинарство се, по правилима, користи као погрдан израз којима се описују новинари и медији који не одговарају стандардима „правог“ новинарства. Дуго времена се за жуто новинарство користио назив жута штампа или жути тисак, али се у последње време, због све веће важности савремених медија као што су телевизија и интернет, уместо тога користи израз жутило. Израз и порекло води од *Yellow Kida* (Жутог дечака), стрип-јунака који се 1890. године појављивао у листу *New York Journal*, а који се сматра једним од најпознатијих и најозлоглашенијих примера жутог новинарства. Критичари листа су такву врсту новинарства називали *Yellow Kid Journalism*, што је касније скраћено на „жуто новинарство“. Како објашњава познати лингвиста Милан Шипка у књизи *Зашто се каже*, за израз жута штампа крив је мали Жути дечак, а у наставку прочитајте и како: Косооки дечак у жутој мајици био је главни јунак комичног стрипа којим је 1895. године, новинар и илустратор, Ричард Аутколт привукао читаоце тада недељног листа *New York World*, у власништву Џозефа Пулицера. Сам садржај стрипа био је безначајан и неукусан, а и читаоци су били људи нижег степена образовања.

Како су новине Џозефа Пулицера биле најчитаније тада у Њујорку, исте године појавио се и један млади, амбициозни новинар Вилијам Рандолф Херст, који је купио најсавременије машине за штампање новина у боји и тако привукао најбоље новинаре и илустраторе из листа *New York World* у свој нови лист *New York Journal*. Њима се придружио и илустратор Ричард Аутколт, који је са собом донео и стрип о Жутом дечаку. Тај чин означио је почетак хладног рата између ова два листа. Пулицер је у свој лист довео нове илустраторе, који су и даље цртали стрип о Жутом дечаку, а кроз тај неукусни и лакомислени стрип листови су се додворавали читаоцима. Тадашњи уредник листа *New York Press* Ервин Вордмен назвао је те препирке, ругајући им се, жута штампа... Најзанимљивија чињеница јесте

да је Жути дечак случајно обојен у жуту боју. Наиме, Пулицерова прва машина за штампање имала је поред основних још само жуту боју.

Таблоиди – Таблоидно новинарство је назив за каквоћу новинарских текстова. Таблоид (енгл., од tablet: блок листовнога папира + -oid), назив за новине (углавном дневне, каткад и недељне) с много фотографија и са кратким текстовима углавном сензационалистичких и поједноставњених садржаја попраћених бомбастичним уочљивим насловима, са врло мало (или сасвим без) озбиљнијих анализа и коментара. Назив је у новинарству први употребио британски издавач А. Ch. W. Harmsworth (lord Northcliffe), као ознаку за мањи формат (половина тада уобичајенога формата дневних новина), на којем је изишао специјални, новогодишњи број његовог дневног листа *New York World* (1. L. 1900).

Таблоид се првенствено користио за нешто мањи формат новина од каласичног облика. Међутим, сензационалистичка штампа је управо кренула да излази у овом формату према чему је сад препознатљива. Такав је формат био прилагођен лакшем листању новина, али и краћим чланцима. Први лист покренут у таблоидном формату био је Хармшортов *Daily Mirror* (1903). С временом се назив почео користити у садржајном смислу, а појавиле су се и новине истих садржајних значења на још мањем формату. У западним земљама таблоиди су најчешће и најштампанији листови (*The Sun* у Великој Британији, *Bild-Zeitung* у Немачкој). У Србији излази неколико дневних новина који су таблоидног садржаја. Први српски таблоид биле су *Мале новине* (дакле мањи формат од осталих класичних дневних новина) на челу с уредником Пером Тодоровићем.

„Нема ничег узбудљивијег од дечјег поверења. И ничег одговорнијег од одговорности за судбину детета и деце. Дакле, хоћемо ли да нам деца буду ведрa? Будимо и сами такви. Хоћемо да буду паметна, али и пенушава? Маштајмо са њима и будимо паметни.“

Шта је помислио Јосиф Панчић кад је први пут видео оморику? (радови ученика I/2)

Ива Перковић

Вељко Панчић

Алекса Стефановић

Алекса Тодоровић

МОЈА ШКОЛА

У мојој школи се учи,
и пуно мучи,
али ту је и игра,
па нигде нема мира.
У њој су другари,
и лоши и добри.
Ту су и загонетке,
уз њих и одгонетке.
Ја волим своју школу, била
велика или мала, али она
није само моја, она је и
твоја.

Искра Мишић III/6

МОЈА ШКОЛА

„Јосиф Панчић” школа мала
Поред парка таман стала
Школу воле њени ђаци
И прваци и осмаци.
Када чују школско звоно
Ђаци мисле само ово:
У парк ћемо ићи
Ко ће први стићи.
Школа „Јосиф Панчић”
Своју химну има
Певао сам је и ја
Са својим друговима.

Милан Пешић III/4

МОЈА ШКОЛА

За сву моју науку и знање,
моја школа направи
предање.

Свако у клупи има своје
место, где играмо се врло
често.

Моја школа носи ланчић,
на њему пише „Јосиф
Панчић“.

Знање, слова и бројање,
свако то учи, више-мање!

Ана Радуловић III/6

КАКО И КОЛИКО ВОЛИМ СВОЈ ЈЕЗИК

Од давнина језик је био оно што је повезивало људе, стварао заједницу и омогућавао нам да делимо своје мисли, осећања и знања. Мој матерњи језик није изузетак, он је благо које нам је остало од наших предака и огледало где се јасно види ко смо, шта волимо и желимо. Када учим у школи о свом језику, када причам или чујем друге како причају тим језиком, знам да припадам великој породици. Свака реч, сваки израз чува нашу историју, знање и трајање.

Развијао се наш језик, богатио новим речима, а наш задатак је да га учимо, чувамо и оставимо у наслеђе будућим генерацијама. Свакодневно откривам богатство нашег језика проналазећи велику радост у тој лепоти.

Лазар Мишић VII/5

МОЈА ШКОЛА

Моја школа се зове Основна школа „Јосиф Панчић“.

Велика је и као створена за учење. У нашој школи се играмо, учимо, причамо и забављамо се. Има много добрих учитеља и наставника. Кад се неко од ђака повреди, они су увек ту да помогну. Сва деца лепо раде и слушају на часу. За сваки Дан школе припрема се свечана представа. Нова деца долазе, а старији ђаци одлазе. По мом мишљењу, ко хоће да научи све, требало би да дође у ову школу.

Најбоља је!

Маша Гајућ III/6

Ученици наше школе, са својим учитељима и наставницима, обележили су Светски дан матерњег језика, 21. марта. Свако је на свој начин осмислио и реализовао час матерњег језика и тако овај дан учинио лепим, занимљивим, свечаним. Рад на овом часу подсетио нас је све да српски језик нема никог другог осим нас, како је говорио Душко Радовић.

Задатак ученика одељења III/3 био је да пронађу речи које више нису у употреби, или се тек понегде користе, а означавају нешто смешно.

Потом су, заједно са својом учитељицом Горданом Симовић, направили малу колекцију смешних речи.

Школа је место где се учи, сазнаје, истражује, заљубљује, место где се збуњимо јер нисмо добро научили лекцију, слатко насмејемо... Тако је и на часовима географије. Наставница Драгана, осим

што учи ученике о свету у ком живимо, наставу обогати забавним причама па њени часови су пуни разноврсних анегдота које се дуго памте и препричавају. Тамо где се наука и забава често преплићу настаје позитивна атмосфера, ученици уче, сазнају, питају... а понекад се и збуне. Али, без муке нема науке.

Наставница пита ученика због којег зачина су Европљани тражили поморски пут до Индије. Ученик, као из топа одговори: „Због вегете!“ Наравно, учионицу је испунио смех, наставница је подсетила ученика да је црни бибер у питању. Ученик се сетио и насмејао свом одговору.

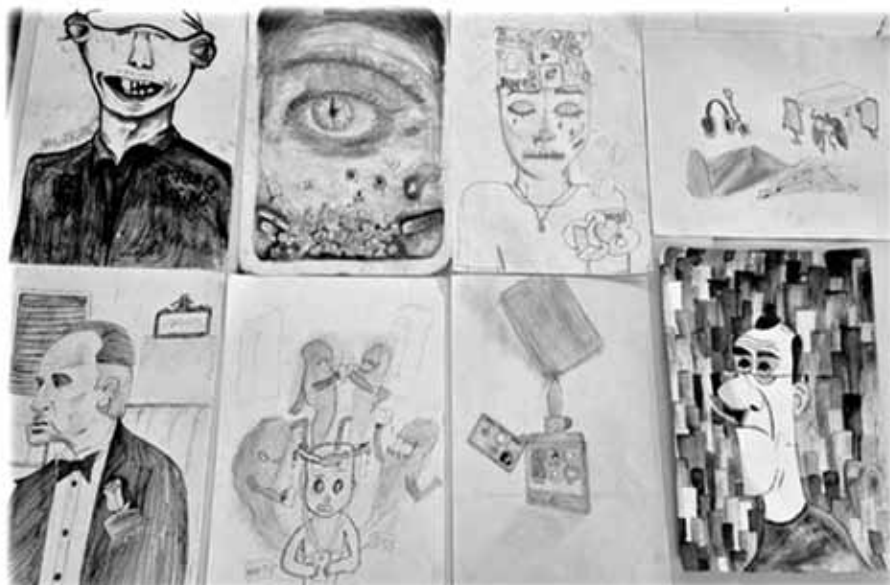
Наставница Драгана пита ученике ко је човек чији је лик на почасном месту у учионици познат као највећи српски географ. Ученик из средњег реда је пажљиво посматрао слику бркатог човека на слици и у тренутку се досетио и упитао: „Да није можда Ваш отац, наставнице?“ Сви су се насмејали заједно са наставницом Драганом.

Једно занимљиво питање поставила је наставница ученику док су учили о пољопривреди, односно сточарству. Питање је гласило: „Чиме би ти хранио овцу када би је добио за рођендан?“ Ученик се „снашао“ и одговорио да би у пет шопу купио грануле за овце. Та анегдота се дуго препричавала.

Научити пред испитивање није нимало лак посао, тако стечено „знање“ зна и да се мало помеша у нашим главама.

Наставница је на питање шта се обично налази у градском језгру, мислећи на центар града, добила одговор: „Па, цитоплазма, ваљда“. Тако је то кад се помешају „знања“ географије и биологоје.

На овогодишњем такмичењу „Мали Пјер“ учествовали су сви ученици наше школе, у ужи избор ушло је 120 радова, а на градско такмичење послато 20 радова. Неки од њих приказани су овде.

МОЈА СЕСТРА

Кад сам била мала
и имала године две,
родила се моја сестра
и мислила сам да ће узети
симпатије све.

Она је стално спавала,
па мами и тати није
од умора глава падала.

Опет сам могла да
радим шта хоћу,
јер је она спавала
и дању и ноћу.

Сада је порасла
и већ у први разред иде,
а мени се без ње
не иде више нигде.

Највише волим
кад смо код куће саме, јер
стално правимо
неке заврзламе.

Некад је несташна,
некад је фина
само још да кажем
да се зове НИНА!

Ана Кукић III/6

Дуња Нововић IV/1

МОЈОЈ УЧИТЕЉИЦИ

На брду иза Оморике своје,
стоји школа што у поход зове.
Та је школа мени врло битна
јер ту знања стичем велика.

На вратима њеним
стоји Она,
увек ведрa учитељица моја.
Јасмина Ђорђевић она се зове
и с поносом учи мале ђаке своје.
Захтева знање, никог се не боји,
за боље сутра наше се бори.

С пуно труда и пуно рада,
другарство и љубав међу нама ствара.
И зато Вам, учитељице,
неизмерно, неизмерно хвала!

Мила Марић II/5

СРЕЋА

Ех, та срећа,
да је мало више има!

Да на биљке
пада више кише!
Да свако дете
песме пише!
Да се друг воли највише.
И тако даље,
и тако даље...

Али, срећа није
само једна ствар
већ кад си добар
и радостан!
Кад поштујеш
себе и друге,
кад тешиш срца
пуна туге.
И тако даље,
и тако даље...

Лепо је бити
срећно дете,
и волети себе
од главе до пете.
И не замерати
другима
мале ствари.
Јер свако
у себи
мало среће
може да нађе.

Ема Вуловић IV/2

МОЈА СЕСТРА МИА

Моја је сестра лептирић
леп
који лети с цвета на цвет.
Она пева сваког дана,
па туга бежи из нашег
стана.
Брзе ноге Миа има,
на дугу се пење њима.
Тада машта да све има,
да је мала балерина.
Волим што је моја мама
родила Миу,
па нисам сама.

Зое Ђорић III/6

Хана Тукара III/5

Сара Јовановић III/5

Вук Божиновић, II/5

ЛАКИ

Сиве је боје, има чупав реп,
велике плаве очи и много је
леп.
Трчи и скаче по цео дан,
весео је и разигран.
Воли да се мази и да преде,
кад не спава, онда једе.
Мога мачка Лакија сви знају,
на њега чак ни пси не лају.

Ленка Филиповић III/2

Тијана Банковић, II/5

ИДУ ДАНИ

Понедељак нам први иде,
одмори га лепо виде.
Чим он цео крај нас прође,
уторак нам одмах дође.
Њега брзо смени среда,
лево десно она гледа.
А четвртак чим промакне,
тад нас петак руком такне.
Кад се петак с пута смота,
дође нам и субота.
А недеља чим засвиће,
одмор свима слadak биће.

Срна Бајовић III/2

Аника Модрић, IV/1

КОСА

Деда каже
да неће да лаже.
Он воли косу –
ћелаву и босу.

Тада мама даде на знање:
„Коса ти је имање“.
Она коврџаву косу воли,
кад се чешља, да је боли.

На то додаде сестра:
„Моја коса је лепа
као титула маистра,
равна је цела
и није као бабина бела!“

Тата ни са ким се не слаже
него своје каже:
„Ја не волим мамину косу беж,
ја волим фризуру – звану јеж!“

Исидора Крстић IV/4

Лука Максимовић, V/2

Лена Милошевић VII/6

СУСРЕТ СА МАЛИМ РАДОЈИЦОМ

Кроз планински кланац мала дружба иде стазом опасном. Испод стазе понор страхан у чијем дну хучи планински поток. Млечно бела магла покрила цео крај.

У дружби све јунак до јунака, а на самом челу колоне чудан јунак ходи. Ситан, са дечјим лицем у сјајно одело обучен. О пас с десна сабљу окачио, с лева две кубуре сјајне. Иза њега ходим ја, ево две године откако сам се у гору одметнуо. Идемо хитро колико нам уска стаза дозвољава. Одједном се зачу страхан глас: „О, шта у мојој гори тражиш, путниче!“ Крв нам се следи у жилама од силине гласа. Ал` тад се јави наш `арамбаша: „Ко си ти, незнанче, па смо на твоју гору зашли!?“ „Ја сам очај, господар глади и туге, окрените се док још можете, или ће вам на овој планини кости остати!“, чуо се поново онај страшни глас. Мали Радојица још снажнијим гласом рече: „Изађи, авети, и покажи нам се!“ Како то изговори пред нама се појави неман, грдно створење од камена и леда сачињено, страхан урлик се поново проломи планином, крик од кога кости зебу. Мали Радојица извуче кубуру па опали, зрно погоди чудно створење, али оно остаде на ногама. Наш `арамбаша извади сабљу и засече га. Стропошта се авет у понор, а Мали Радојица се окрену ка нама и узвикну: „Напред, храбра чето моја!“ Од силинине његовог гласа пренух се и схватих да сам на часу. Моји другари и наставница су тражили стилске фигуре у епској народној песми „Мали Радојица“.

Признајем, било ми је жао што сам се растао без поздрава од свог `арамбаше, али шта је ту је. Остаће ми у сећању ови дивни тренуци проведени у друштву таквог јунака.

Петар Јаћимовић Живковић VII/4

ПОГЛЕД У БУДУЋНОСТ

За рођендан сам добио наочари за сунце. Кад сам их ставио сазнао сам да могу да гледам у будућност, видео сам да ће да пада снег и да ће ова Нова година бити најбоља до сад. Цео град ће да се окити као једна велика јелка и сви ће бити срећни.

Али... Одједном је почело да грми и да пада киша. Наочари су се поквариле. Отишао сам код мајстора, али он није знао да их поправи. Потом сам се упутио до своје лабораторије. Сео сам на своју паметну столицу и почео да експериментишем, ставио сам делић сунца и крило шишмиша и направио сам гориво за наочари. Сипао сам гориво кроз ситну рупицу и наочари су поново прорадиле. Гледао сам једно пет минута и напoкон угледао шта уништава Нову годину. То је био дух зелене боје, Малитикус. Он је волео да узима људима срећу. Сетио сам се да међу мојим изумима имам робота који може да мења портале и одлучио да га искористим. Кад ми је робот отворио портал прошао сам кроз њега са напитком за срећу који сам направио. Сада је још само требало погодити духа, а за то сам имао само једну шансу. Угледао сам га и прикрао му се иза леђа, отворио сам бочицу и полио га напитком. У том тренутку дух је експлодирао, а људима се вратила њихова срећа.

Пожурио сам назад кроз портал који је почео да се затвара и брзином светлости пролетео кроз њега. Био сам баш срећан зато што сам успео људима да вратим њихову срећу.

Милош Закић III/4

Ива Ракић VIII/1

Мила Станојевић VIII/1

Када прошлост посети садашњост / Међувременски сусрет

Када бисте у посету примили госта, на пример из средњег века или из неких старих цивилизација, и рецимо да комуницирате са њим довољно добро да можете објаснити свет данашњице, од чега бисте почели?

Сигурно вам много ствари пада на памет, зар не? Али ствар која би вашег несвакидашњег госта највише интригирала дефинитивно је савремена технологија коју он не може ни да замисли. Замислите сада: идете кукурузним пољима и показујете госту колико се сада лакше обрађује земља, па му показујете данашњи начин штампе који је много ефикаснији од преписивања свих оних старих књига... Ваш гост је запрепашћен и наравно да поставља безброј питања... Пита се када се све ово догодило и како све те машине раде. Не можете да дате добре одговоре на сва његова питања, али дајете све од себе да му објасните.

И кренете! Постоје неки људи које називамо програмерима. Њихов посао је да праве програме на програмским језицима. Програмери раде на рачунарима. Програм је као неки скуп наредби које машина извршава да би достигла жељену радњу, али не можеш то тек тако испричати и објаснити рачунару као ја теби сада, нити на било ком другом језику теби познатом. Већ на посебном рачунарском језику, јер једино њега рачунар разуме. И као што постоји више држава (самим тим има и више језика), постоји више програмских језика. А писање програма за рачунар се једном речју зове програмирање. Програмски језици написани су на енглеском језику, јер је он у данашње време интернационални језик који сви разумеју. Програме видимо у облику написаног текста, али већину морамо визуално да замислимо да би програм радио. Наравно, постоје лоше стране нове технологије, јер нам је она постала између осталог нешто без чега у највећој мери не можемо да живимо. Свако од нас има по један мали рачунар који називамо паметни телефон. Све наше телефоне повезује мрежа коју зовемо интернет и преко које можемо да сазнамо огроман број информација са само пар кликова. То на неки начин замењује библиотеке. Можемо комуницирати једни са другима, а да се не налазимо на истом месту или у истом граду. Неки људи данас постају зависни од игрица. А игрице су такође производ програмирања, направљене да буду забава за људе на телефонима. Људи мање времена проводе крећући се што је такође мана ових новина у свету. И наравно да мора да постоји и нека енергија помоћу које рачунари могу да раде, а то је струја. Људи у процесу производње енергије загађују свет око себе. Због тога постоје и природнији начини рада коришћењем природних ресурса...

Док сте ви причали он вас је све време помно пратио и није се померио с места, а када сте завршили видели сте како устима обликује слово о. Забринули сте се да ли сте нешто погрешно рекли, али не... Он вам је изненађено рекао колико је све то другачије него у његовом времену. И тако... настављате са својим гостом обилазак кроз свет данашњице причајући причу коју ће једног дана можда вама неко причати ако одлучите да ви постанете изненадни гост... И у свету маште отпутујете у неко сасвим друго будуће време. За крај једно питање: „Па... да ли бисте примили таквог госта?“

Милица Младеновић VII/2

СНОВИ

Снови су као ноћне птице
што лагано слете на твоје лице,
увек неки леп сан,
може да поправи и најгори дан.

Снови су као паперјасте облаци,
у њима смо сви најбољи ђаци.
Можеш бити глумац, пилот,
можеш да спасиш некоме живот.

Можеш лечити,
и ратове спречити.
Неки те сан утеши,
неки чак и уплаши.
Можеш у Африци срести нојеве.
Сабирати чак и највеће бројеве.

Има и оних лепих снова,
у њима се стварају
другарства нова,
чак и оне очи плаве,
у сну могу да се јаве.

Ива Васовић IV/2

ПРИЧА МОЈЕ БАКЕ

Сви волимо да слушамо приче, волимо и сами да их причамо.
Тако се и ја сећам прича које ми је причала бака, а о једној од њих
често размишљам. То је прича коју је бака назвала *Прича о ливади
маште*.

Та ливада се крије иза највиших планина и најдубљих река, на
њој се налазе и потоци одрастања. Они су брзи, бистри и имају један
заједнички извор, извор идеја. Када они зајуборе, то је знак да се
родила нека нова идеја. На тој ливади расте и дрвеће детињства.
Сваки човек има своје дрво, а свака грана тог дрвета је једна прича
о сновима, одрастању и детињству. У сенци тог дрвећа крије се
и расте разнобојно цвеће, само његово име је права чаролија, то
је цвеће снова. Када тај цвет отвори своје латице, један сан се
оствари. Дању прелепу ливаду обасјава сунце пријатељства које
нам својим сјајем и топлином поручује да су пријатељи највеће
благо. Ноћу над ливадом сија блештави месец тајни. Он зна и
чува све тајне које неко крије. Осим месеца, ноћу шарену ливаду
обасјавају велике трепераве звезде радозналице, те звезде су
магичне, чудесне и сјајне и само је једна баш наша. По ливади се
шетају и многе животиње, лептири који су симбол жеље за новим
сазнањима, ту су и зечићи који симболизују љубав и доброту...

Бака ми је рекла да ово чудесно место свако може и треба да
посети, довољно је само да мало завири у свет маште и снова. Већ
одавно сам се уверила да је бака била у праву.

Јана Милошевић V/1

Моје жеље, снови, идеали

Иако звуче као синоними, жеље, снови и идеали
не морају бити исте ствари. Док су жеље и снови
мањи циљеви - али никако мање значајни - они су
твоја „савршена слика“ света, твог окружења или
будућности. Сматрам да су сви од велике користи
и велике важности за сваку особу, јер је воде ка
личности каква жели постати.

Увек сам била стриктно организована још
откако сам била мала, била сам можда и преоз-
биљна. Увек сам имала потребу да знам како тачно
ће се ствари одвијати, па можете замислити да
сам дефинисала своје жеље и циљеве још у раном
добу. Жеље и снови били су одвојени, желела сам
да будем одлична у школи, а сањала сам о томе да
објавим књигу, пишем од другог разреда. Иако ми
се „по мом мишљењу, писање знатно побољшало,
једина књига која је икад освојила нешто је баш
она прва! У међувремену написала сам још девет
и започела преко осамдесет, али, како ово пишем,
схватам да нисам радила ништа осим тога -
писање ушушкано у моја четири зида. Зато мојој
листи снова додајем нову ставку: да изађем из
зоне комфора. Добро је имати снове, али њихова
сврха је да нас натерају да радимо нешто ново
како бисмо их достигли. Сећате се како сам рекла

да сам као врло мала задала себи идеале? Па,
неописива трагедија се десила - одустала сам од
мог посла из снова. Једног јутра у седмом разреду
пробудила сам се и одлучила да не желим да
будем учитељица. Шокантно! Као и сваку разумну
и рационалну особу, спопао ме је напад панике.
Како се то десило? Шта то би? Одједном сам се
нашла у најстрашнијој ситуацији која може да
снађе перфекционисту: морала сам да променим
планове. Шта ћу сад? Ја нисам никад имала другу
опцију. Мислим, изузев васпитачице, наставнице
и професорке нисам имала другу опцију. Обисти-
нило се оно на шта сам мислила да сам имуна:
нисам имала план. Факултет је одједном постао
неман која се сваког дана надносила нада мном -
потреба да планирам шест, десет, двадесет година
унапред узела је свој данак.

Са мало више мудрости пишем ово, па вам
могу рећи шта се десило. Нисам се још одлучила.
Али, иако нелагодност није нестала, смањила се.
И, ако смем да кажем, поносна сам на себе. Пер-
фекционизам је била моја велика мана. Али радим
на томе. И зато завршавам мојим последњим
идеалом - да дозволим себи да будем без плана.
Овај састав је сам доказ - преживела сам без плана.
Ко би рекао?

Лана Новаковић VIII/4

Машта је око душе, Жозеф Жубе

Материјал за креативан рад је разноврстан, овог пута су деца и наставница Драгана Ристић изабрали гипс. Символика кућа је вредна помена и веома стара тема. Кућу или дом су представили као радост, огњиште, слободу и хармонију. Мотиви прелепих и различитих кућица су изливани из њихових калупа. Њих су употпунили новогодишњи лампиони. Кућице су веома брзо у вештим рукама наших ученика постале лепе, различите и некако су магично урониле у ноћ направљену од шпер плоче. Над неким кућицама су се надвијале снежне гране подсећајући нас на лепоту празника.

ПРАЗНИЦИ

Празници нам стижу,
к`о перле се нижу.
Божих је један,
али веома вредан.
Ту је и година Нова,
донеће нам пуно снова.
Деда Мраз поклоне носи,
а ми тада нисмо боси.
Празници су фрај,
идемо у рај!
Вишња Митровић III/3

ПРАЗНИЦИ У МОМ ДОМУ

Када сам била мала, највише сам волела прославу Нове године. То ми је и сада омиљени празник и радо се сећам како смо је славили у мом раном детињству.

Пред новогодишњу ноћ мама би спремила храну, а тата, моја сестра Ана и ја бисмо китили јелку украсима разних боја и величина, сређивали кућу и намештали украсе. Када бисмо завршили, помагали бисмо мами у спремању хране. Обично би око седам сати дошли наши кумови и пријатељи. Пошто бисмо их дочекали, сели бисмо за велики, елипсasti сто и играли друштвене игре. Нису све друштвене игре биле за малу децу попут Ане и мене, па су нас слали да отварамо поклоне. Увек смо се противиле, јер нисмо виделе поклоне испод јелке, али кад бисмо се окренуле, увек бисмо запазиле како су се поклони магично појавили испод шљаштеће јелке. Како би се они увек одједном појављивали, до дана данашњег остало је мистерија. Када би одрасли завршили играње друштвених игара, на сто би мама изнела разне ђаконије које је направила: кифлице, питеце, разне салате, колаче... После вечере, послали би нас у кревет и наставили да разговарају. Наравно, нису знали да смо још дуго остајале будне и играле се или причале приче док нас не савлада сан.

Радујем се свакој прослави Нове године јер је то празник који славим са породицом и пријатељима.

Дуња Јовановић V/4

Моје жеље, снови, идеали

Недавно смо читали песму „Светли гробови“ Јована Јовановића Змаја и разговарали о нашим жељама и идеалима. Размишљање на ту тему подстакло ме је да покушам да дефинишем своје жеље, односно идеале.

Знам да желим да завршим факултет у иностранству, да пропутујем свет и имам много пријатеља. Мислећи на песму Јове Змаја, некако ми се чине недовољно важним да би их прогласила својим идеалима. Враћам се на оно што ме мучи, схватам да је то патња која нас окружује и жеља за светом без рата, без страдања, болести и сиромаштва. Ово значи да ипак поседујем идеал, али сада имам још већу дилему. Да ли је он у данашње време уопште могућ и на који начин да допринесем остварењу тог идеала? На памет ми је пала реченица коју је мама изговорила док се спремала за неку презентацију: „Желим да правим промене у свему што радим“. Питала сам је шта то значи и сећам се да је рекла да могућност да мењамо свет започиње у нашој околини и да је управо то место где треба да дајемо свој максимум. Морам признати да тада нисам разумела шта то значи, али сада схватам. Највеће промене у свету дешавају се када се окупи велики број људи који су спремни да мењају себе и околину. Да ли то значи да је мој идеал остварив? Нисам сигурна, али знам да својим поступцима могу да допринесем његовом остварењу. Избегаваћу свађе, а ако их не избегнем, покушаћу да разумем другу страну и прва пружим руку помирења. Када направим неку посласаницу, однећу је старим и болесним комшијама и издвојити који минут да поразговарамо. То ће им нахранити и стомак и душу. Наставићу марљиво да радим у школи и размишљаћу да одабиром свог будућег занимања допринесем бољем свету. Трудићу се да све делим са својим ближњима. Свакодневно ћу се молити за свет без страдања, глади и болести.

Да, мој идеал јесте амбициозан и вероватно нећу успети да га реализујем, али никада нећу одустати. Сматрам да је важно да будем једна од оних који желе да промене свет на боље. Знам, када нас буде довољно за то, десиће се те промене.

Катарина Петровић VIII/4

Моја космонаутска прича

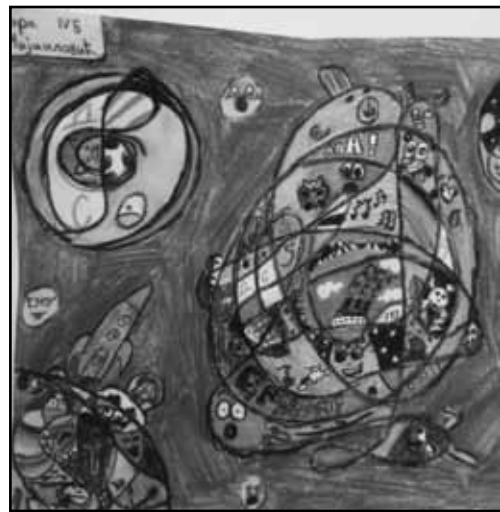
Центар мог свемира је моја мама. Ја сам њен цео живот. Заједно се смејемо и играмо. Моја мама ради пуно. Ипак, када се уморна врати кући, причамо како смо провели дан. Тада се трудим да јој олакшам и забавим је. Причам јој шаљиве догађаје из школе. Прича и она мени занимљивости са посла. Понекад заједно правимо палачинке. Најзабавнији део је када покушавам да их окренем у ваздуху. Најчешће заврше на поду, али мама се не љути на мене. **Каже да су грешке саставни део учења.** Чак и када је љута на мене, ја знам да ме мама воли највише на свету.

Јован Цонић IV/6

Моја космонаутска прича

Моја мама и ја смо као две птице у лету, које лете по тропским шумама које немају краја. За нас се све дивоте и лепоте не могу мерити с љубављу између нас. Када сам уплашен, она ставља своје меко крило на моје раме и **дели са мном своје знање** које се не може мерити са хиљадама књига. Када летимо изнад океана, ми видимо и чујемо све рибе у спокоју океанском. Кад уђемо у град, дечја игра краси сваки крај. А кад се заврши дан, моја мама и ја полећемо са писте у бескрај. Љубав се ни са чим измерити не може. Сећам се да ми је неко некада рекао да љубав решава све загонетке и проблеме.

Андрија Лалић IV/6

Тара Мијаиловић IV/5

Цанина паткица

Ово је прича о паткици и мојој животној лекцији. Када сам имала месец дана, добила сам плишану паткицу од тете Цане. Тако је и паткица добила име. Паткица и ја смо биле нераздвојне. Сећам се да је била љубичаста, плава, жута и зелена... Мама ме је забављала са њом и са још две играчке. Цанина паткица и ја смо се играле све до моје друге године. Заједно смо ишле код баке и деке у Жарково. Када смо се једном враћале ноћу, паткица је нестала у мраку. Тако сам **на тежи начин научила** да будем одговорна, да чувам ствари које волим.

Ђурђа Даскаловић IV/3

НА РУЧКУ КОД РОБИНСОНА

Радња ове приче се одвија на острву Хуан Фернандез. Софија је гледала око себе и нестрпљиво чекала да Робинсон донесе ручак. Покушавала је да се сети када је последњи пут јела.

– Робинсоне, умирем од глади!

– Петко, додај јој рибу из корпице, имаш и мало воћа ту, донеси и њега! – чуо се Робинсонов глас.

– Веома сам уморна и гладна, сећам се да сам се нагутала слане воде, врти ми се у глави још увек!

Петко је донео храну, а Софија је кренула да се гости. Чула је и домаћина који јој је скренуо пажњу да једе полако. Али, глад је глад.

– Хвала Петко, веома је укусно! Робинсоне, хвала и теби! – рече Софија док је гутала залогај.

– Драго ми је што ти се допада, то ће те ојекрити! Бићеш ти добро, не брини!

– Имаш ли још нешто за јело Робинсоне, ова риба је мала, како ће ме то заситити?!

– Жао ми је. Петко и ја не правимо гозбе, једва се и те мале риба улове, у корпи има још мало неких плодова, али то су нам залихе за остале дане!

– Мислим да је у корпици остао комад рибе, коју смо планирали данас појести! – рече Петко.

– Добро, дај јој онда и то, а за данас је са храном готово!

– У праву си, Робинсоне, заиста нам треба храна за наредне дане! – рече Софија, а на лицу јој се појави забринутост.

– Не знам како ћу издржати на острву, да ли ћу и како наћи пут до свог дома.

– Немој да бринеш, ниси сама. Ја сам био сам и размишљао исто као и ти, после сам нашао Петка и био сам веома храбар и сналажљив, нисам паничио, саградио сам колибицу јер сам схватио да ће ми дуго требати да смислим како да се вратим кући, као што сама видиш још увек сам на острву и нећу изгубити наду. Верујем да ћемо пронаћи пут до куће.

– Свиђа ми се што не губиш наду и што си тако одлучан!

– Хајдемо сад на спавање, сви смо уморни! Сутра је нови дан, треба размишљати како да се прехранимо, сад нас је троје. И, Софија, испричаћу ти ових дана како сам ја провео овде све ове године. Сви легаше. Киша је престала падати, а у колибу је улазио прохладан ваздух.

– Преживећу ја све ово, нећу престати да губим веру и наду! – помисли Софија и затвори очи.

Софија Алексић V/1

ДА ИМАМ ЧАРОБНИ ШТАПИЋ

Било је ведро зимско вече. Гледао сам кроз прозор како пада снег. Видео сам звезду падалицу која је ишла ка мени. То је био човечуљак.

Био сам збуњен и уплашен. Он ми је рекао да не треба да се плашим. Дао ми је чаробни штапић и рекао ми да могу да бирам моћ на њему. Одабрао сам да могу да одлазим и у прошлост у будућност, а он ми је рекао да треба да чиним добра дела. Прво сам отишао у 1914. годину, зато што сам знао да треба да почне Први светски рат. Рекао сам Гаврилу Принципу да не убије престолонаследника Аустроугарске, зато што ће након тога бити убијено много људи. Он ме је послушао. Онда сам отишао у 1939. годину. Испричао сам председницима великих сила да Хитлер одлази у затвор. Није било ни Првог ни Другог светског рата. Отишао сам затим у будућност. Доктори су ми дали формуле за лекове против тешких болести. Вратио сам се у садашњост и дао формуле научницима. За крај, хтео сам да испуним једну жељу себи. Дао сам савете селектору Пешићу. Србија је победила Немачку и освојила Светско првенство у кошарци!

Човечуљак је био поносан на мене. Мислим да сам мудро искористио штапић.

Алексеј Андрејић V/4

ДА ИМАМ ЗМАЈА

Желела бих да ме мој змај одведе у свет облака од шећерне вуне, да једем облаке и да скачем по њима.

Ива Перковић I/2

Да имам змаја, ишла бих на море, па у свет лопти. На мору је увек лепо, а лопте су шарене као најлепши цветови. Сваки дан бих се играла у тој цветној башти и препустила бих се машти.

Александра Ранковић I/2

Када бих имао свог змаја, одлетео бих на Европско првенство у фудбалу које ће се играти у Немачкој. Гледао бих све утакмице, а голове наше репрезентације прослављао бих са својим змајем.

Вељко Пантић I/2

ИЗГУБЉЕНО ДЕТИЊСТВО

На брдовитом Балкану вековима се дешавају невероватни догађаји. У многе од тих догађаја тешко је поверовати. Не зато што мислим да се са колена на колена не преносе истините приче, то је зато што све звучи невероватно, често и застрашујуће. То су бајке о постојању и пролазности свих нас. Бајке у којима сав овоземаљски труд и надање губе смисао пред суровошћу рата.

Једна таква бајка, крвава бајка, догодила се у једној земљи сељак. Деца иду у школу, друже се и уче. Наједном, музика њиховог живота прекинута је звуком пушака немачких војника. Тај звук најавио је губитак живота храбре чете ђака. Сав њихов труд око школског успеха престаје, пада у воду, а у њиховим свескама остаје траг као подсетник да је та мала чета људи некада корчала земљом.

Од чега се састоји живот? Од секунда које неминовно пролазе. Зар треба тек тако да прођу? Наравно да не! Снага, којом се боримо да имамо што више лепих тренутака, чини нас правим људима. Воља да учинимо нешто лепо за себе и друге људе је та која треба да нас покреће. Чак и у најтежим тренуцима, нада треба да буде наш најбољи пријатељ. Она нас снажи да устанемо када паднемо, да наставимо даље и онда када смо окружени лошим људима, када и ми сами погрешимо. Човек може бити величанствен уз помоћ својих најбољих пријатељица, Наде и Воље.

Желим да никада више никоме не падне на памет да прекине музику нечијег живота, да све бајке имају срећан крај, крај где побеђује добро и љубав. Желим да се слави живот, љубав и успеси, а не да се намеће туђа воља, да се разара и отима. Како би било када би сви људи знали колико је лепо не осећати мржњу, не бити похлепан, не пожелети туђе?

Глорија Тегелтија VII/4

МОЈА ОТАЏБИНА

Моја је отаџбина
Земља цвећа
Слободна испод плавог неба
Живети у њој права је срећа
Деца имају све што им треба
Велике школе, дворишта чиста
Разреде у којим све се блиста.
За ђаке смеши се будућност
фина
Живела Србија
Моја отаџбина

Анђелија Срдић IV/1

Ramonda serbica – цртеж објављен 1918. године у енглеском ботаничком часопису „Curtis's Botanical Magazine“

МОЈА ОТАЏБИНА

Моја отаџбина је
тамо одакле сам ја.
Са пуно равница,
брда и језера.
На ушћу Дунава и Саве,
код гнезда птице распеване.
Тамо где жубори Дрина,
коју гледам са Таре,
с великих висина.
Тамо код Грачанице,
Жиче и Студенице,
где се коло игра
и плету плетенице.

Урош Ножица IV/5

МОЈА ДОМОВИНА

Високе планине, најлепше реке
о њима су ми причале моје деке.
Поносна и горда кроз векове је ишла
такву храбру су нам је оставили преци.
Кад одем далеко у бели свет
изнад мене прати ме наших
птица лет.
И усправно држим своје лице
долазим из земље велике традиције.
Све нас под своје скуте свија
моја домовина Србија.

Сара Николић IV/1

Александра Попевић VIII/2

Ања Зацера VIII/4

АНА ФРАНК

Уна Чешљар V/1

РАЗЛИЧИТОСТИ

У свакој глави
мисли се роје,
битно је какве су,
не да ли су моје или твоје.

Свако је посебан
на начин свој,
нико нема, чак,
ни исти омиљени број.

Нема смисла
због разлика некога тући,
отимати ствари,
или за косу вући.

Сада сви гледају
коју неко носи марку,
и купује ли
у адидасу или најку.
Одлучују по изгледу
да л' ће неком помоћ пружити,
по одећи процењују
са киме ће се дружити.

Старији желе себе да мењају,
уместо да их краси природна лепота.

Знате, треба бити свој,
јер је то прави смисао живота!

Нађа Марјановић IV/4

Зар се неком може ускрати пријатељство, друштво, радост боравка у природи на сунцу и неко коме би могао да се повери, изјада, живот без скривања, без брига да ће је осуђивати, корити? А тек када је тај неко дете!...

„Комадић плавог неба окружен тешким црним облацима“ представља Анин живот у заточеништву, тај комадић је једина светла тачка у свету пуном страха. Ана има жељу да плаче, да се исплаче јер је преплављује осећај безнађа и туге, али ту жељу не може задовољити, узнемиреност у њој јача, а срце јој непрекидно удара, лупа. То тајанствено буђење које јој потреса тело не да јој мира, прожима цело њено биће. Она ту појаву описује збуњеношћу, не зна шта да ради, а тај дојам појачава напор који проживљава и који јој одузима контролу над чулима и отежава јој да се понаша природно.

Ана, док гледа кроз тавански прозор, схвата и цени све оно што природа има да понуди, оно што није уочавала када јој је било доступно, проналази утеху, радост и смех у једном парчету плавог неба, гледа ток природе и све упија целим својим бићем. Каже се да човек и не зна да је био срећан док ту срећу не изгуби јер када нас преплави срећа ми заборавимо на све, на тугу, на начин којим је та срећа потекла, а када се она изгуби онда нас та спознаја погоди до саме сржи нашег бића. Осећамо се као да смо остали без крила, затворени, усамљени и крајње несрећни. Спознаја коју је Ана увидела у облику мудрости и истине је да живот није тако шарен и ружичаст. Има лоше стране. Зле људе. Безумне људе! Увиђа да се права и суштинска срећа крије у њој самој, добија наду у виду неба и чврсто верује да природа може донети утеху онима који се плаше, усамљени су или несрећни, схвата предиван поклон који нам је дат, али и да људи често бирају погрешне путеве због праћења измењених, нажалост, неразумних тежњи. Њено променљиво расположење зависи како од времена, од њених мисли, жеља, надања, снова, окружења и свега што јој мори и походи ум. Јавља јој се велики страх, цело тело обузмима јој нелагода. Ноћу види себе у тамници, без родитеља. Она лута путевима. Понекад види како њихово склониште гори, а људи долазе и одводе их. Страх се код ње испољава због свега што би могло да задеси њу или њену породицу, тако да и најмањи шум подстиче узнемиреност у њеном срцу.

Одговор на питање које сам навела на почетку своје приче дао је велики писац Достојевски: „Сви идеали овог света не вреде сузе једног детета!“ Када би сви то имали на уму...

Ирина Козлина VII/5

Народни мотиви, групни рад III/2

Унескова листа светске културне баштине сакупља културна добра која својом јединствености, лепотом и значајем за живот људи надилазе националне и регионалне границе и представљају баштину читавог човечанства. То су она места која смо наследили од својих предака и брижљиво их чувамо за будућа поколења. Унеско, специјализована агенција УН за образовање, науку и културу основана је 1945. године с циљем да се оствари интелектуална и морална солидарност човечанства, као средство за изградњу трајног мира. Неки од елемената нематеријалног културног наслеђа РС су:

* **Слава**, крсно име, комплекс ритуалних и социјалних пракси којима породица слави свеца за којег верује да је њен заштитник и давалац благостања.

* **Израда пиротског качкаваља**, традиционални производ са подручја Старе планине, чија је основна сировина овчије млеко

* **Пиротско ћилимарство**, вештина израде ћилима на вертикалном разбоју, техником клечања.

* **Пазарске мантије**, специјалитет градске кухиње са подручја Новог Пазара је јело које се прави од лиснатог теста и надева од млевеног меса.

* **Косовски вез**, високо развијен, стилизован декоративни вез изведен на традиционалној одећи српског народа, посебно на женским кошуљама.

* **Певање уз гусле** је извођачка пракса која обухвата солистичко певање народних епских песама у десетерцу које певач изводи пратећи се на гуслама.

* **Коло**, коло у три, коло у шест је веома распрострањена народна игра у актуелној играчкој пракси Србије и виталан облик традиционалне културе.

* **Фрулашка пракса**, фрула је најтипичнији и најраспрострањенији дувачки инструмент у музичкој пракси Србије.

* **Наивно сликарство Словака** представља стваралаштво самоуких уметника, припадника словачке етничке заједнице на простору Србије.

* **Вуков сабор**, најстарија културна манифестација у Србији, посвећена очувању језика, писма и усмене књижевности, установљена је 1933. године.

* **Ђурђевдан** је велики пролећни празник којим се одваја нови, летњи период године од зимског. То је празник буђења природе.

(Национални регистар нематеријалног културног наслеђа, nkns.rs)

На Унесковој листи светске културне баштине, налазе се и споменици који су својим уметничким, културним, друштвеним и историјским значајем заслужили да се нађу на њој, **Феликс Ромулијана** у Гамзиграду, **Манастири Дечани и Грачаница**, **Пећка патријаршија**, као и **Црква Богородица Љевишка** у Призрену, **Стари Рас са Сопоћанима**, један од најлепших српских манастира из 12. века – **Манастир Студеница** и средњовековни надгробни споменици стећци.

Радови ученика V разреда

Парадокс (грч. παράδοξος, парадоксос = немогућ; пара- = супротан, докса = мишљење)

Појам парадокса најбоље описују речи „наизглед апсурдно, али ипак истинито.» Парадокс даје снажан подстицај за размишљање. Он открива слабости људских способности да суде, али и ограничења интелектуалних инструмената расуђивања. То је изјава која, упркос наизглед ваљаном резонувању из истинитих премиса, води до наизглед контрадикторног или логички неприхватљивог закључка. Парадокс обично укључује контрадикторне, али међусобно повезане елементе који постоје истовремено и опстају током времена. Они резултирају „упорном контрадикцијом између међузависних елемената” што доводи до трајног „јединства супротности”.

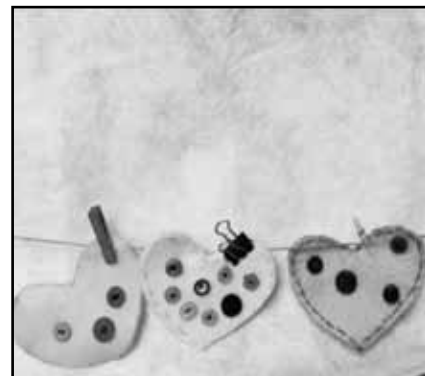
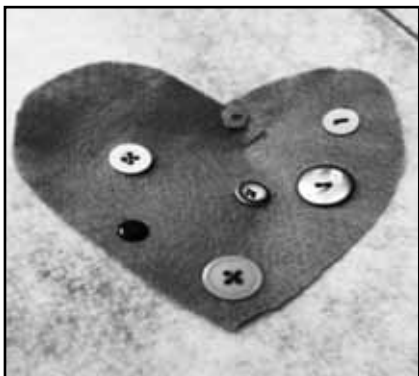
РАЗМИСЛИМО! Парадокс нашег времена је да имамо шире путеве, али уже видике; купујемо више - уживамо мање; имамо веће куће, а мање породице; имамо више диплома, али мање разума; више знања, а мање расуђивања; више стручњака, а још више проблема; више знања у медицини, а све мање здравља. Читамо недовољно, гледамо ТВ сувише; превише причамо, премало волимо, пречесто мрзимо. Додајемо године животу, али не и живот годинама; путовали смо на Месец, а проблем нам је отићи преко улице и упознати новог комшију. Разбили смо атом, али не и наше предрасуде; пишемо више, али учимо мање; научили смо журити, али не и чекати; имамо све више хране, а све смо више незахвални. Градимо јаче компјутере са већом меморијом, али ми разговарамо све мање и мање; тежимо више квантитету, а заборављамо на квалитет. Ово су времена брзе прехране и споре пробаве; много доколице, а мало уживања; разноврсне хране и лоше исхране...

ЗАПАМТИМО! Проведите што више времена с вашим вољенима, јер они неће бити вечно поред вас. Реците понеку љубазну реч ономе ко вас одоздо гледа са страхопоштовањем, јер ће та мала особа ускоро одрасти и отићи. Сетите се дати топао загрљај ономе крај вас, јер је то једино благо које можете дати својим срцем, а не кошта вас ништа. Сетите се рећи “Волим те” вашим вољенима, но највише од свега искрено мислите тако. Пољубац и загрљај ће излечити сваку повреду ако долазе дубоко из срца. Сетите се држати се за руке и ценити тренутке када сте заједно, јер једнога дана те особе неће бити ту. Нађите времена да волите, нађите времена да разговарате, и нађите времена да поделите ваше драгоцене мисли са другима. Смејте се често, дуго и искрено. Смејте се док не изгубите дах. Сузе се догађају. Издржите, одболујте, преживите. Реците људима које волите да их волите, у свакој прилици, јер живот се не мери бројем удисаја које удахнемо, него тренуцима који нам одузму дах.

Глина, ученици V разреда

Ученици са својим учитељима и наставницима својом креативношћу улепшавају наше животе и место где се дружимо, прослављамо, волимо...

Много тога не може да се прикаже, а требало би. Посебно бисмо поменули све ученике наше школе који су и ове године на свим нивоима такмичења показали знање и освојили дипломе. Поносни смо на све њих и желимо им да тако и наставе.

Овогодишњи број нашег часописа уредила Слађана Тодоровић заједно са ученицима, колегама и библиотекарком Татјаном Шофранац.

Аутор цртежа на насловној страни је Милош Крстановић VII/6.

Мила Драгаш и
Јана Мартиновић III/2

Милош Закић III/4

Дуња Нововић IV/1

Нађа Дупало IV/2

Вукашин Марковић III/4

Софија Јаношевић III/5

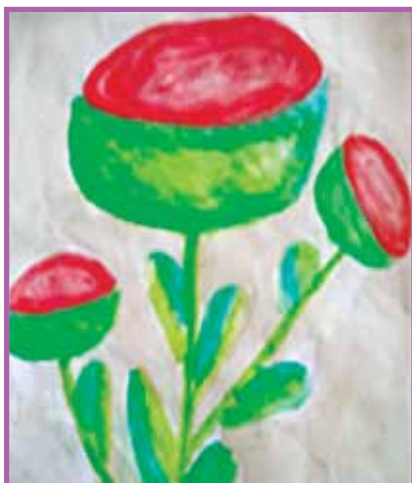
Уна Ђулибрк III/5

Виктор Зумберај IV/6

Лена Влајић I/1

Искра Мишић III/6

Искра Ђурић IV/3

Милица Јоксимовић, Искра
Душић и Ива Тасић III/2

Коста Бојовић VII/1

Ива Иванчев VIII/6

Теса Туцаковић VIII/1

Никола Лазић V/2

Јања Нешић V/1

Маша Васић VI/6

Марија Штрбац V/3

Нина Радовановић V/1

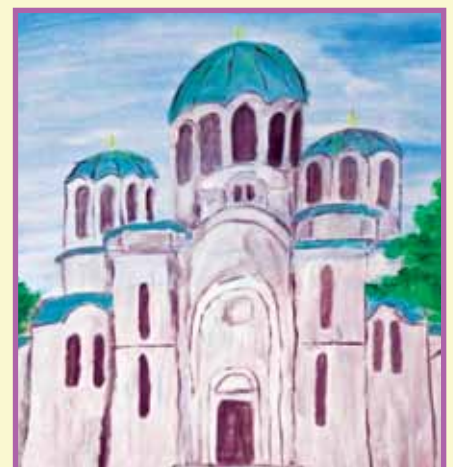
Теодора Вуковић V/2

Маша Алексић VIII/1

Лука Плавшић VIII/1

Огњен Газдић VIII/6